

Svar (10/5 01)**Justitsministeren (Frank Jensen):**

I begrundelsen for spørgsmålet er der henvist til side 18, note 6, i Helene Flendt og Lisbet Holsts bog »Hvem beskytter barnet?« Af denne note fremgår, at afslag på og ophævelse af samvær i 1994 er beregnet til 10,8 % af samtlige afgørelser ud fra et skønnet antal samværsager på 3.000 årligt.

Af statsamternes virksomhedsregnskab for 1997 fremgår det imidlertid, at antallet af afgørelser om samvær i 1994 var 6.073.

Lægges dette antal til grund for beregningen, udgør afslag og ophævelser – efter forfatterens beregningsmetode – 5,3 % af samtlige afgørelser om samvær i 1994.

Afslags- og ophævelsprocentsen er for 1998 af forfatterne beregnet til 3,9. Denne afslagsprocent er fremkommet ved, at forfatterne sammenholder tallene i Civilretsdirektoratet statistik for 1998 om samvær og børnesagkyndig rådgivning med det samlede antal afgørelser om samvær, således som dette fremgår af virksomhedsregnskabet for 1998 (9.091 afgørelser).

Det fremgår imidlertid af Civilretsdirektoratets statistik (side 76), at et større antal sager ikke er blevet medtaget i undersøgelsen, bl.a. på grund af misforståelser og fejludfyldte indberetningsskemaer. Heller ikke sager om samvær med børn, der ikke bor hos en af barnets forældre, er medtaget i undersøgelsen. Tallet i statistikken omfatter således ikke det samlede antal afgørelser om afslag m.v. på samvær i 1998.

Det må derfor lægges til grund, at det samlede antal afslag og ophævelser i 1998 udgjorde mere end 3,9 % af det samlede antal afgørelser.

Som det er fremgået, omfatter de nævnte tal såvel afslag på fastsættelse af samvær som ophævelse af allerede fastsat samvær. Ved vurderingen af tallene må der derfor også lægges vægt på, at retstilstanden med hensyn til fastsættelse af samvær blev ændret med lov om forældremyndighed og samvær, der trådte i kraft den 1. januar 1996.

Under den retstilstand, der var gældende før den 1. januar 1996, kunne statsamtet afslå samvær, hvis hensynet til, hvad der var bedst for barnet, talte derfor. Ved afgørelsen skulle der navnlig tages hensyn til samværsforælders hidtidige forbindelse med barnet, jf. den dagældende § 24, stk. 2, i myndighedsloven. Dette betød i praksis, at en forælder for at få samvær skulle have boet sammen med barnet i en vis pe-

riode (normalt ikke under 6 måneder) eller på anden måde have haft kontakt med barnet.

Det bemærkes i den forbindelse, at det fremgår af betænkning nr. 1279, som blev afgivet af Justitsministeriets forældremyndighedsudvalg i 1994, at en undersøgelse af statsamternes afgørelser om afslag på og ophævelse af samvær i 1994 viste, at ca. 60% af afslagene på at fastsætte samvær var begrundet med manglende forudgående kontakt (betænkningen s. 112).

Efter ikrafttrædelsen af lov om forældremyndighed og samvær den 1. januar 1996 kan statsamtet afslå samvær, hvis det er påkrævet af hensyn til barnet, jf. lov om forældremyndighed og samvær § 17, stk. 3.

Lovændringen indebærer bl.a., at et kortvarigt eller manglende samliv ikke i sig selv kan begrunde et afslag på samvær.

I overensstemmelse hermed har statsamtene og Civilretsdirektoratet siden lovens ikrafttræden fastsat samvær i mange sager, hvor der tidligere ville være blevet meddelt afslag på samvær, fordi den samværsøgende ikke havde boet sammen med eller i øvrigt haft kontakt med barnet.

Denne ændring af retstilstanden med hensyn til afslag på fastsættelse af samvær må således antages – isoleret set – at have medført et fald i antallet af afgørelser om afslag på eller ophævelse af samvær. Det er på den baggrund ikke muligt umiddelbart at foretage en sammenligning af antallet af sådanne afgørelser fra før og efter lovændringen.

Spm. nr. S 2560

Til socialministeren (26/4 01) af:

Birthe Skaarup (DF):

»Vil ministeren kommentere, at en person ved hjælp af offentlige penge kan blive mangemillionær, samt behandle og umyndiggøre udviklingshæmmede og psykisk syge som omtalt i artiklerne i B.T. henholdsvis den 24., 25., og 26. april 2001?«

Begrundelse

Det kan ikke have sin rigtighed, at personer kan berige sig ved at opkøbe ejendomme og oprette opholdssteder for udviklingshæmmede og psy-